

ΠΟΛΥΧΡΟΝΗΣ
ΚΟΥΤΣΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΠΛΟΥΖ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΗ
ΕΚΔΟΣΗ ΣΕ ΑΓΓΛΙΑ,
ΕΛΛΑΔΑ, ΗΠΑ &
ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Σημείωμα του συγγραφέα

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΔΕΚΑ ΠΕΡΙΠΟΥ ΧΡΟΝΙΑ, μου ήρθε στο μυαλό μια φράση: «Ήταν μια νύχτα που δεν μύριζε φόνο. Γλυκιά. Απ' αυτές που κρύβουν καλά τα μυστικά της πόλης και των ανθρώπων της». Κι από τη στιγμή που τη σκέφτηκα, άρχισα να αναρωτιέμαι ποιος μπορεί να την έλεγε. Ο Στράτος Γαζής γεννήθηκε πολύ γρήγορα στο μυαλό μου, σχεδόν πλήρης, σαν να γνωριζόμασταν από παλιά. Και αποφάσισα να γράψω, με κεντρικούς ήρωες αυτόν και την παρέα του, για πρώτη φορά ένα καθαρό νουάρ μυθιστόρημα. Τα προηγούμενα βιβλία μου περιείχαν στοιχεία εγκλήματος και περιπέτειας, αλλά κανένα μέχρι τότε δεν ανήκε σε αυτό το είδος, της νουάρ αστυνομικής λογοτεχνίας που τόσο αγαπώ να διαβάζω.

Το μυθιστόρημα που προέκυψε, από εκείνη τη φράση που μου πρωτοήρθε στο μυαλό, πήρε τον τίτλο *Ιερά Οδός Μπλουζ* και εκδόθηκε το 2010 από τις Εκδόσεις Πατάκη. Το βιβλίο μεταφράστηκε και πουλήθηκε, αρκετά χρόνια μετά, στις αρχές του 2016, στον εκδοτικό οίκο Bitter Lemon Press που έχει έδρα το Λονδίνο και εξειδικεύεται στην αστυνομική λογοτεχνία από όλο τον κόσμο. Όμως, όσο κι αν άρεσε το βιβλίο στον ξένο εκδότη μου, είχε μια παρατήρηση να κάνει: ότι το βιβλίο, όπως ήταν γραμμένο, μιλούσε για την Ελλάδα του 2008, πριν την κρίση, που ουσιαστικά ήταν μια άλλη χώρα. Οπότε, μου πρότεινε ως ιδέα το να τοποθετήσω το βιβλίο στην Ελλάδα του σήμερα. Η ιδέα μου άρεσε πολύ –κι ας ήξερα πόσο κόπο απαιτούσε– για δύο λόγους.

Ο πρώτος ήταν πως και το δεύτερο μυθιστόρημα της σειράς

με πρωταγωνιστή τον Στράτο Γαζή, το *Baby Blue*, που κυκλοφόρησε από τις Εκδόσεις Πατάκη το 2015, είναι ένα βιβλίο τοποθετημένο μέσα στην κρίση, ένα βιβλίο που παράλληλα με την πλοκή του μιλάει για την κρίση. Οπότε, κάνοντας την προτεινόμενη αλλαγή, τα δύο βιβλία της σειράς θα συνδέονταν ακόμα περισσότερο μεταξύ τους.

Ο δεύτερος ήταν ότι, στα χρόνια που μεσολάβησαν, είχα σκεφτεί αρκετά πράγματα που θα ήθελα να αλλάξω στην υπόθεση του *Ιερά Οδός Μπλουζ*, τα αντίτυπα του οποίου είχαν πλέον εξαντληθεί. Είχα πλέον την ευκαιρία.

Το αποτέλεσμα όλων των πολύ δραστικών αλλαγών που έγιναν ήταν να προκύψει ένα αρκετά διαφορετικό βιβλίο, μια νέα (ελπίζω βελτιωμένη) εκδοχή του *Ιερά Οδός Μπλουζ*. Είναι το *Αθηναϊκό Μπλουζ* που κρατάτε στα χέρια σας, και εκδίδεται ταυτόχρονα στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Η νέα εκδοχή του βιβλίου δεν θα μπορούσε βέβαια να προκύψει «αναίμακτα»: μέσα στις πολλές αλλαγές που έπρεπε να γίνουν στο βιβλίο, υπήρχε και μία που δεν ήθελα να την κάνω με τίποτα: Η πρώτη φράση του *Ιερά Οδός Μπλουζ*, το «Ήταν μια νύχτα που δεν μύριζε φόνο», δεν ταίριαζε πια καθόλου στο νέο μυθιστόρημα. Οι νύχτες στη σκοτεινή Αθήνα της Ελλάδας του 2016 είναι απρόβλεπτες, σαν το μέλλον της χώρας. Κουβαλάνε όλων των ειδών τις μυρωδιές. Και δεν κρύβουν πια τα μυστικά της πόλης και των ανθρώπων της – τα περισσότερα μυστικά παρελαύνουν επιθετικά ανάμεσά μας. Έτσι, η πιο αγαπημένη μου ίσως πρώτη φράση από όλες τις πρώτες φράσεις των βιβλίων μου, η φράση με την οποία μπήκα στη νουάρ λογοτεχνία, εξαφανίστηκε.

Όχι τελείως, όμως. Βρήκα την ευκαιρία να την ξαναβάλω, μέσα στο βιβλίο, μέσα στο σημείωμα που μόλις διαβάσατε.

Καλή ανάγνωση.

Πολυχρόνης Κουτσακής
Περθ, Αυστραλία, Νοέμβριος 2016

ΜΕΡΙΚΟΙ ΚΛΟΤΣΟΥΣΑΝ και ούρλιαζαν, αλλά οι περισσότεροι μετανάστες εκτελούσαν τις εντολές, καθώς οι αστυνομικοί τούς έσπρωχναν έξω απ' το κτίριο. Δεν φαίνονταν να καταλαβαίνουν αυτό που τους φώναζαν, ότι η εγκαταλειμμένη πολυκατοικία σύντομα θα κατεδαφιζόταν.

Συνέχισα να περπατάω στην άλλη πλευρά της Ιεράς Οδού, προς ένα μαγαζί που υποτίθεται ότι σέρβιρε το καλύτερο φαγητό στην πόλη. Οι ροδαλές φάτσες των πελατών πρόσφεραν την απόλυτη αντίθεση με τα σκελετωμένα πρόσωπα που, ένα χιλιόμετρο πιο πέρα, μαζεύονταν γύρω από το φορτηγάκι των Γιατρών του Κόσμου. Τα συσσίτια που περίμεναν αργούσαν. Έφτασα νωρίς στο εστιατόριο, αλλά δεν με πείραζε, μπορούσα να περιμένω.

Δεν συνηθίζω να πηγαίνω σε τέτοια μέρη. Δεν έχω ιδέα ποιο είναι το σωστό πιρούνι, το σωστό μαχαίρι, το σωστό φιλοδώρημα στο γκαρσόνι που πηγαينوέρχεται διαρκώς στο τραπέζι και σου σπάει τα νεύρα. Δεν έχω ιδέα γιατί χρειάζεται ν' ακούω άριες και όπερες, λες και μεγάλωσα ακούγοντας αυτά, κι όχι τα λαϊκά στη χασαποταβέρνα του κυρ Διονύση στο Παγκράτι. Αλλά, όταν ο πελάτης σε καλεί και πληρώνει εκείνος, πηγαίνεις. Ιδιαίτερα όταν ο πελάτης είναι μια υπέροχη κοκκινομάλλα, γύρω στο ένα εβδο-

μήντα πέντε, με καμπύλες που άλλες γυναίκες πληρώνουν τους πλαστικούς για ν' αποκτήσουν και με δυο μάτια που σου θυμίζουν τη θάλασσα. Την είχα δει δεκάδες φορές στα εξώφυλλα των περιοδικών και αναρωτιόμουν πόσα απ' αυτά που έβλεπα ήταν αποτέλεσμα τόνων μακιγιάζ και ωρών Photoshop. Τώρα, που την έβλεπα μπροστά μου για πρώτη φορά, έκλυνα προς την άποψη ότι οι φωτογραφίες την αδικούσαν.

—Εσείς πρέπει να είστε ο κύριος Στράτος Γαζής, είπε απλώνοντας το χέρι της.

Βραχνή φωνή, ερεθιστική. Χρόνια είχα ν' ακούσω κάποιον να με αποκαλεί κύριο. Στράτος Γαζής είναι το πραγματικό μου ονοματεπώνυμο. Δεν έχω κανένα πρόβλημα να το χρησιμοποιώ στη δουλειά μου, γιατί επισήμως ο Στράτος Γαζής είναι νεκρός εδώ και χρόνια. Απανθρακώθηκε σ' ένα τρομερό δυστύχημα, στο σπίτι όπου ζούσε μόνος, και δεν έμεινε τίποτα από το οποίο να μπορεί να αναγνωριστεί – γι' αυτό και η Αστυνομία δεν ασχολήθηκε περισσότερο με το θέμα. Το ονοματεπώνυμο στην ταυτότητα και στο διαβατήριό μου θα μου επιτρέψετε να μη σας το πω. Όσοι γνωρίζουν το ένα μου ονοματεπώνυμο, δεν πρέπει να γνωρίζουν και το άλλο, για λόγους ασφάλειας. Δι-
κής σας ασφάλειας.

—Στράτος σκέτο, της είπα πάνω στη χειραψία.

—Κι εγώ Αλίκη σκέτο.

Αυτή η φωνή, πάλι. Μου άστραψε ένα κοριτσιίστικο χαμόγελο, όλο νάζι, τράβηξε το χέρι της κι έκατσε στη βελούδινη καρέκλα απέναντί μου. Ήταν πάνω από τριάντα, αλλά άνετα την έκανες δέκα χρόνια μικρότερη. Κρατούσε ένα πολύ μικρό μαύρο τσαντάκι πάνω στο οποίο ήταν

γραμμένο με τεράστια χρυσαφένια γράμματα το όνομα της φίρμας που το κατασκεύασε. Καθώς το άνοιγε, είδε ότι παρατηρούσα τα γράμματα.

—Κιτσαριό, το ξέρω. Με πληρώνουν όμως για να κυκλοφορώ με τα προϊόντα τους, οπότε...

Έβαλε μέσα το χέρι της –μακριά δάχτυλα, πανύψηλα, πολύ λεπτά–, έβγαλε ένα πακέτο Marlboro σκληρό και το σήκωσε για να μου το δείξει.

—Δεν σας –δεν σε– πειράζει, ε; Έκλεισα τραπέζι στην πτέρυγα των καπνιστών, δεν καταφέρνω να το ξεφορτωθώ το καρκινάκι.

Αντί απάντησης, έβγαλα τον αναπτήρα μου.

—Τέλεια, μου είπε, σκύβοντας για να με διευκολύνει.

Κάρφωσε τα μάτια της πάνω μου. Με «μετρούσε». Ήθελε να συνειδητοποιήσει πόσο βαθιά ετοιμάζεται να μπλέξει. Ή πόσο πιο βαθιά.

—Να παραγγείλουμε κάτι να πιούμε, πριν αρχίσουμε να μιλάμε; Και να φάμε δηλαδή, όχι μόνο να πιούμε, δεν έχω φάει τίποτα απ' το πρωί, και δεν είμαι της δίαιτας εγώ, όταν πεινάω αποσυντονίζομαι τελείως... Κάτσε να κάνω νόημα, εδώ δεν έρχονται να ενοχλήσουν αν δεν τους φωνάξεις, πολιτική του μαγαζιού για τους VIPs και αηδίες, ξέρεις...

Τόσο γλυκιά, τόσο οικεία, φύχραιμη... Κόντευα να ξεχάσω ότι με είχε καλέσει εκεί για να συζητήσουμε πώς θα σκοτώσω τον άντρα της.

Η μάνα μου πάντα έλεγε πως «άνθρωπος με μακριά δάχτυλα είναι καλός άνθρωπος. Κανόνας. Δεν πρόκειται ποτέ να κάνει κακό ο άνθρωπος αυτός. Τους κοντοδάχτυλους μόνο να φοβάσαι». Α, ρε μάνα, πόσο ωραία ακούγονταν όλα απ' το στόμα σου. Ακόμα κι οι μπούρδες.

Η ΤΕΡΠΙ μού είχε τηλεφωνήσει δυο μέρες νωρίτερα, στον αριθμό που γνωρίζουν μονάχα οι τρεις άνθρωποι που θα με προστατέψουν και με τη ζωή τους, αν χρειαστεί. Είχε αρχίσει να σουρουπώνει, και περπατούσα στην Αδριανού, όπου πολλά μαγαζιά δεν είχαν τολμήσει ν' ανοίξουν, είκοσι τέσσερις ώρες μετά τα χειρότερα επεισόδια της τελευταίας εξαετίας. Κάποιες από τις καμένες ελληνικές σημαίες και τους καμένους κάδους παρέμεναν ακόμα στους γειτονικούς δρόμους στην Πλάκα. Οι σπασμένες βιτρίνες και τα διαλυμένα ΑΤΜ στην περιοχή θα έκαναν μέρες –αν όχι εβδομάδες– για να επισκευαστούν.

Χώθηκα στο «Τα πάντα όλα», το πιο ενημερωμένο μαγαζί με συλλεκτικά τεύχη περιοδικών περασμένων δεκαετιών. Ο Θωμάς, ο ξανθωπός εξηντάρης Ελληνοαυστραλός ιδιοκτήτης του, το είχε βγάλει στο σφυρί επί τρία χρόνια, αλλά ποιος να το αγοράσει, μέσα στην καταστροφή; Η τράπεζα στην οποία χρωστούσε τριάντα χιλιάρια βαρέθηκε να τον ακούει να εξηγεί ότι δεν πληρώνει το δάνειο επειδή απλώς δεν έχει να πληρώσει και κατέφυγε στη γνωστή λύση. Έστειλε το πρότζεκτ «Θωμάς» στην εταιρεία είσπραξης οφειλών με την οποία συνεργαζόταν. Όταν έγινε η επίσκεψη των φουσκωτών στον Θωμά, έτυχε να εί-

μαι στο μαγαζί, φάχνοντάς για ένα περιοδικό που λάτρευα από παιδί. Από τότε, ούτε η εταιρεία ούτε η τράπεζα είχαν ενοχλήσει ξανά τον Θωμά. Κι εγώ απέκτησα ελευθέρως να παίρνω όποιο περιοδικό μού αρέσει. Είχα μόλις χαιρετήσει τον Θωμά, που καθόταν στη μαύρη πολυθρόνα του καπνίζοντας την πίπα του, όταν χτύπησε το κινητό μου.

—Καλησπέρα, μου είπε η Τέρι πριν προλάβω καν να μιλήσω.

—Καλώς την.

Στην αρχή, μετά την εγχείρηση, της έλεγα μερικές φορές «Καλώς τον» μόλις την άκουγα. Ανάλογα με τα κέφια της, ως απάντηση, μου το έκλεινε ή με έβριζε και μετά μου το έκλεινε. Η Τέρι έχει κάνει εγχείρηση αλλαγής φύλου, και είναι πολύ περήφανη για να δεχτεί αστειάκια. Την πρώτη, και μοναδική, φορά που την είπα «Λευτέρη» μετά την εγχείρηση, μου έριξε ένα άπερκατ που θα το ζήλευαν πολλοί επαγγελματίες μποξέρ. Αν δεν ήταν ένα εξήντα πέντε και εξήντα κιλά, ενώ εγώ είμαι κοντά στο ένα ενενήντα και η ζυγαριά μου δείχνει σταθερά λίγο πάνω από εκατό, θα με είχε ξαπλώσει κάτω. Ευτυχώς δουλεύει πια πολύ προσεκτικά, μόνο με ραντεβού και κυρίως σε ξενοδοχεία – έτσι ανησυχώ λιγότερο απ’ ό,τι παλιά, αν και δεν ξέρω αν θα έπρεπε να ανησυχώ γι’ αυτήν ή για οποιονδήποτε πελάτη θα τολμήσει να την εκνευρίσει. Πριν την εγχείρηση, περνούσα ξημερώματα από την πιάτσα της στον δρόμο για να βεβαιωθώ πως είναι καλά. Συχνά, τότε, έμπαινε μέσα στο αυτοκίνητο και τη γύριζα σπίτι της – όλα τα υπόλοιπα κορίτσια πίστευαν πως ήμουν ο νταβατζής της, άντε να τους εξηγήσεις πως ήμουν ο κολλητός της απ’ τα

χρόνια του σχολείου και να το πιστέψουν. Εξάλλου, η Τέρι δεν δίνει εξηγήσεις.

—Σου 'χω μεγάλη ιστορία. Την Αλίκη Στυλιανού την ξέρεις; με ρώτησε.

—Είναι η μόνη μοντέλα που την ξέρω ακόμα κι εγώ, της είπα βγαίνοντας από το μαγαζί.

—Γουάου. «Είναι η μόνη μοντέλα που την ξέρω ακόμα κι εγώ». Δέκα λέξεις. Απίστευτο. Τι λογοδιάρροια είναι αυτή!

—Προχώρα παρακάτω.

—Προχωρώ. Δεν είναι μόνο μοντέλο, κάνει και την ηθοποιό τώρα τελευταία.

—Μπράβο της.

—Θέλει να τα πείτε.

—Πώς έτσι;

—Έχει προβλήματα, το χρυσό μου. Μίλησε στην κολλητή της, που είναι και δική μου φίλη, και η κολλητή ήρθε και με βρήκε – για κάποιον λόγο οι άνθρωποι πιστεύουν πως, αν είσαι πουτάννα, ξέρεις και από φροντιστές. Φοβερός ρατσισμός.

—Εσύ όμως ξέρεις.

—Άσχετο αυτό. Θα μπορούσα και να μην ξέρω. Όταν ήμουν μακιγιέζ, μου είχε ζητήσει ποτέ να καθαρίσουμε κάποιον; Δεν μου είχε ζητήσει. Σκέφτηκα να της τα πω ένα χεράκι, αλλά η Στυλιανού έχει πολλά λεφτά και δεν ήθελα να χάσεις την ευκαιρία. Οπότε, όταν η κολλητή με ρώτησε αν μπορώ με εχεμύθεια να ψάξω για κάποιον που μπορεί να τη βοηθήσει, έκανα για χάρη σου την καρδιά μου πέτρα και είπα ότι θα ψάξω.

—Τι είδους προβλήματα έχει η Στυλιανού;

— Έχει έναν άντρα παραπάνω απ' ό,τι χρειάζεται.

— Δηλαδή δύο;

— Δηλαδή έναν. Της πέφτει πολύς. Θέλει να μηδενίσει το κοντέρ.

«Φροντιστής» είναι η δουλειά μου. Φροντίζω για πράγματα που λέγονται ψιθυριστά. Που λίγοι μπορούν να αναλάβουν. Που, όσοι τα ξεστομίζουν, σαν εντολές, είναι διατεθειμένοι να πληρώσουν ακριβά για να συμβούν και δεν θέλουν έπειτα να ξέρουν τι συνέβη και πώς. Θέλουν μόνο να μάθουν ότι η δουλειά ολοκληρώθηκε. Και θέλουν, μετά, να προσπαθήσουν να διαγράψουν τα πάντα από τη μνήμη τους. Αυτό το τελευταίο δεν ξέρω αν το καταφέρνουν, αλλά για όλα τα υπόλοιπα είμαι ο άνθρωπός τους.

—ΝΑ ΞΕΚΑΘΑΡΙΣΩ ΚΑΤΙ, είπα.

—Ναι;

Η Αλίκη τίναξε πίσω το κεφάλι της και έφτιαξε με το χέρι της τα μαλλιά της. Πανύψηλος, κατάλευκος λαιμός – σαν κύκνος. Τη σκέφτηκα να σηκώνει τον λαιμό της αργά, καθώς κάποιος τής τον φιλάει. Προσπάθησα να συγκεν- ντρωθώ.

—Το ότι βρίσκομαι εδώ δεν σημαίνει ότι έχω δεχτεί να αναλάβω κάποια δουλειά.

Άλλη μία μεγάλη φράση. Δεκατρείς λέξεις. Η Τέρι θα ήταν περήφανη για μένα.

—Το καταλαβαίνω. Μου το είπες στο τηλέφωνο, μου το εξήγησε και... η φίλη σου, ξέρεις, που μας έφερε σ' επαφή.

—Για την ακρίβεια, σκέφτομαι ν' αρνηθώ.

—Έκανα κάτι που σε πείραξε;

Αυτό το είπε με φωνή ακόμα πιο μπάσα από την κανο- νική της, σκύβοντας προς το μέρος μου, διπλώνοντας τα χέρια της πάνω στο τραπέζι και καρφώνοντας τα μάτια της στα δικά μου. Η Τέρι, που τρελαίνεται να διαβάξει για δημοσκοπήσεις και στατιστικές, μου είχε πει στο τηλέ- φωνο πως, σε γκάλοπ για την πιο ποθητή γυναίκα στην Ελλάδα, η Αλίκη Στυλιανού είχε πάρει εβδομήντα πέντε

τοις εκατό – οι τρεις στους τέσσερις Έλληνες άντρες, κάθε ηλικίας, ήθελαν αυτήν. Όλες οι υπόλοιπες ωραίες και μοιραίες Ελληνίδες έπρεπε να μοιραστούν τον πόθο του τέταρτου, που ίσως από αντίδραση δεν την είχε ως πρώτη προτίμηση.

—Πριν καν συναντηθούμε, έχεις παραβιάσει δύο κανόνες μου.

—Για την αργοπορία, λες. Το ξέρω, με συγχωρείς, αλλά παίζω για πρώτη φορά φέτος στην τηλεόραση και ο σκηνοθέτης δεν μ' άφηνε να φύγω, ήταν τα τελευταία πλάνα σ' αυτό το στούντιο και τα σκηνικά έπρεπε να κατέβουν, θα έστελνα όλη την παραγωγή πολύ πίσω αν δεν έμενα μέχρι να τελειώσουμε, και ήδη πολλοί ηθοποιοί με κοιτάζουν στραβά επειδή είμαι μοντέλο, οι γυναίκες κυρίως, γι' αυτό δεν ήθελα να τους μπω στο μάτι ακόμα περισσότερο, άσε που γίνονται πια ελάχιστες δουλειές, είμαι πολύ τυχερή που με πήραν. Θα μου βάλεις λίγο κρασί;

Είχε παραγγείλει ένα καλιφορνέζικο σαρντονέ. Είχε μια γλυκόπικρη γεύση, σαν να μην ήξερε ούτε το ίδιο τι από τα δύο ήθελε να είναι. Η Αλίκη είχε ήδη πιει το πρώτο της ποτήρι. Της σέρβιρα το επόμενο,.

—Στην υγεία μας, είπε.

Ένευσα καταφατικά. Ήπιαμε, σιωπηλά, για λίγο. Η Αλίκη έδειχνε να το απολαμβάνει – έκλεισε και τα μάτια για λίγα δευτερόλεπτα. Μία υγρή στάλα έμεινε να κρέμεται στα χείλη της. Έπιασα τον εαυτό μου να χαζεύει τη γλώσσα της, που έψαχνε να την εξαφανίσει.

—Ζέστη εδώ μέσα, ε;

Ανασηκώθηκε κι έβγαλε τη ζακέτα της, μένοντας με το στενό κοντομάνικο μπλουζάκι που φορούσε από μέσα. Λι-

γότερο ή περισσότερο διακριτικά, όλοι οι άντρες μέσα στο εστιατόριο γύρισαν να κοιτάξουν.

— Και το δεύτερο αμάρτημά μου; είπε χαμογελαστά μόλις ξανακάθισε.

— Ζήτησα να βρεθούμε κάπου ήσυχα. Επέμεινες να έρθουμε εδώ. Έφαξα λίγο για το μαγαζί, πριν έρθω. Απ' ό,τι καταλαβαίνω, είναι η φωλιά της κοσμικής Αθήνας.

Το εστιατόριο είχε ανοίξει πριν έναν χρόνο, μέσα στην καρδιά της κρίσης, και οι πληροφορίες μου έλεγαν πως χρειαζόσουν βύσμα για να βρεις τραπέζι.

— Είναι το μοναδικό μέρος όπου μπορούμε να μιλήσουμε με ασφάλεια, χωρίς να μας υποψιαστεί κανείς.

— Μου το είπες και στο τηλέφωνο αυτό. Γιατί;

— Έτσι όπως έχω φτιάξει τη ζωή μου, ο μόνος τρόπος να είμαι αόρατη είναι να βρίσκομαι μέσα στον κόσμο.

Ξαφνικά, ήταν απόλυτα σοβαρή. Ούτε γελάκια, ούτε τίναγμα του κεφαλιού, ούτε γλώσσες που μπαينوβγαίνουν. Θα έπαιρνα όρκο πως είδα και μια μικρή ρυτίδα να διαγράφεται για λίγα δευτερόλεπτα στο μέτωπό της. Μ' αρέσουν αυτές οι στιγμές, που για πολύ λίγο ο απέναντί σου είναι απόλυτα αληθινός. Δυστυχώς, τις περισσότερες φορές αυτό μου συμβαίνει μονάχα στο τελείωμα κάποιας δουλειάς – όταν ο απέναντί μου ξέρει πως σε λίγα δευτερόλεπτα θα είναι νεκρός.

— Ξέρεις τι θα γινόταν αν πηγαίναμε σε μια μικρή καφετέρια ή σε κάποιο κουτουκάκι; Κάποιος θα μας τραβούσε φωτογραφίες χωρίς να πάρουμε χαμπάρι κι αύριο το πρωί θα ήσουν φάτσα φόρα σ' όλα τα κατινίστικα περιοδικά ως ο καινούριος μου γκόμενος. Τις ίδιες φωτογραφίες θα είχε στα χέρια του και ο άντρας μου, που έχει βά-

λει δύο τουλάχιστον ανθρώπους να με παρακολουθούν – μπορεί και παραπάνω, δεν ξέρω, δύο έχω καταλάβει μέχρι τώρα. Και, μόλις τις έπαιρνε, θα με σάπιζε στο ξύλο, για μια ακόμη φορά. Στην υγεία μας.

Νομίζω πως αυτή η ατάκα ήταν που μ' έκανε να ενδιαφερθώ πραγματικά. Θέλει κότσια για να πεις «στην υγεία μας» ακριβώς μετά το «θα με σάπιζε στο ξύλο, για μια ακόμη φορά». Θέλει κότσια, αν λες αλήθεια. Η Αλίκη έμοιαζε να λέει αλήθεια, αλλά τα μάτια μου είχαν δει αρκετά ώστε να μην είμαι ακόμα απόλυτα σίγουρος για την ειλικρίνειά της. Και πρέπει να είμαι σίγουρος για ν' αναλάβω μια δουλειά. Υπάρχει λόγος.

Ο λόγος είναι πως καθέννας ψάχνει τρόπους για να τα έχει καλά με τον εαυτό του. Ανεξάρτητα από τη δουλειά του. Στο τέλος της μέρας, ό,τι κι αν έχεις κάνει, πρέπει να βρεις το κόλπο. Να κατεβάσεις τον διακόπτη. Να μην έχεις τίποτα να γαργαλάει ενοχλητικά το μυαλό σου. Γι' αυτό ο γιατρός κάνει, πού και πού, μια εγχείρηση χωρίς φακελάκι, γι' αυτό ο πολιτικός κάνει, μια στο τόσο, ένα ρουσφέτι χωρίς να περιμένει αντάλλαγμα, γι' αυτό ο παπάς σηκώνει λίγα από τα λεφτά που έχουν γεμίσει το παγκάρι και τα δίνει σε οικογένειες που έχουν ανάγκη.

Να κατεβάσεις τον διακόπτη.

Ο δικός μου τρόπος είναι απλός. Πρέπει ο εργοδότης μου να με πείσει. Πρέπει να μου εξηγήσει γιατί ο προτεινόμενος στόχος αξίζει να χτυπηθεί. Και πρέπει από την έρευνα που θα κάνω να επαληθεύσω όσα μού πει. Δεν έχει σημασία το είδος ή η δυσκολία του χτυπήματος. Δεν έχει καν σημασία αν συμπαθώ ή αντιπαθώ τον εργοδότη – έτσι κι αλλιώς, όσοι με προσλαμβάνουν, δεν είναι ακριβώς άγ-

γελοι, έστω κι αν η Αλίκη Στυλιανού έμοιαζε ν' ανήκει στη συγκεκριμένη κατηγορία. Αν οι πελάτες μου ήταν καλά παιδιά, δεν θα ήταν πελάτες μου. Κι αν περίμενα να βρω εξαίρετους κυρίους και κυρίες που θα μου ανέθεταν να σκοτώσω κάποιον, θα έπρεπε ν' αλλάξω επάγγελμα για να ζήσω. Αυτό θα ήταν κρίμα, αφού είμαι τόσο καλός σ' αυτό που κάνω.

Το μόνο που έχει σημασία είναι να πεισθώ. Και να μπορέι, φυσικά, ο εργοδότης μου να καλύψει την υψηλή αμοιβή μου. Θα μπορούσε κάποιος να πει πως είμαι ένας φροντιστής με συνείδηση. Είναι ωραίες οι ανθρώπινες συνειδήσεις, μοιάζουν με τα στομάχια των φτωχών – και φίχουλα να τους δώσεις, χορταίνουν. Ξεχνούν. Προσαρμόζονται.

— Εξήγησέ μου το «για μια ακόμη φορά».

— Θέλει εξήγηση;

— Θέλει.

— Ο Βασίλης ζηλεύει. Παθολογικά. Παρανοϊκά. Από την πρώτη μέρα που είμαστε μαζί. Όποτε νομίζει ότι κινδυνεύει... ξεσπάει.

— Πάνω σου.

— Όχι τον πρώτο καιρό. Λίγους μήνες μετά τον γάμο άρχισε αυτή η ιστορία.

— Κι είστε παντρεμένοι...

— Κοντά τρία χρόνια. Έχω μπει δυο φορές σε κλινική με κατάγματα. Με χτυπάει μόνο στο σώμα, για να μπορεί μετά να λείει σε γιατρούς, συγγενείς και φίλους ότι είχα κάποιο ατύχημα. Αλλάζουμε τακτικά γιατρό, για να μην ξεφτιλιστούμε.

Ασυναίσθητα, ακούγοντας τη λέξη «σώμα» κατέβασα τα μάτια μου χαμηλότερα. Τα ανέβασα γρήγορα ξανά στο

ύψος των ματιών της, όχι όμως πριν προλάβει ν' ακολουθήσει το βλέμμα μου.

— Έχω ακόμα μερικά σημάδια, μπορώ να σ' τα δείξω, αν δεν με πιστεύεις.

Ο καπνός από το τσιγάρο την τύλιξε μ' ένα σύννεφο πολύ λιγότερο σκοτεινό από την έκφραση του προσώπου της.

— Δεν έχει υποψιαστεί κανείς τίποτα;

— Δεν νομίζω. Αλλά, ακόμα κι αν κάτι τούς έχει περάσει απ' το μυαλό, θα το έχουν αποκλείσει αμέσως. Όλοι όσοι τον ξέρουν, δεν τον αγαπάνε, τον λατρεύουν. Δεν υπάρχει ένας να πει κακή κουβέντα γι' αυτόν. Του έκανε ένα αφιέρωμα τις προάλλες η «Καθημερινή» κι ο δημοσιογράφος έγραψε πως ο Βασίλης είναι ο «άνθρωπος χωρίς εχθρούς».

— Μάλλον ο δημοσιογράφος δεν είχε μιλήσει μαζί σου.

Μου χάρισε μισό χαμόγελο και ήπια μια γουλιά κρασί. Η κάθε γουλιά της κατέβαζε το περιεχόμενο του ποτηριού κατά ένα τέταρτο. Σκέφτηκα πως, αν άντεχε να συνεχίσει μ' αυτόν τον ρυθμό, θα χρειαζόμασταν τρία μπουκάλια. Δεν μ' ένοιαζε. Εκείνη πλήρωνε.